

ТЕАТИРСКАТА-ЦАРИГРАДСКАТА ЦЪРКВА

(Апокал. гл. II, отъ 18—29 стихъ)

Въ първитѣ три вѣка християнството се е разпространило на Балканския полуостровъ и е укрепнало. Християнската религия е взела надмощие надъ езическата религия на Балканския полуостровъ, и тази е била една отъ причинитѣ, щото първия римски християнски императоръ св. Костантинъ Велики да пренесе римския императорски престолъ отъ Римъ въ малкия тракийски градецъ Византъ, като го е украсилъ съ постройки и го е нарекълъ по своето име Константинополь. Втория вселенски съборъ е въздигналъ цариградския епископъ въ патриаршеско достоинство, като му е опредѣлилъ мѣсто по преимущество на честь подиръ римския епископъ, като епископъ въ Константинополь — новия Римъ.

Нека сега да изложимъ историята на цариградската църква на основание пророческитѣ мѣста, които се съдържатъ въ Апокалипсиса въ II глава, 18—29 ст.

„Въмъ твоя дѣла, и любовь, и службу, и въру и терпение твое, и дѣла твоя, и последняя болша первыхъ“
(Апокал., гл. II, ст. 19).

Въ това пророческо мѣсто на Апокалипсиса се говори за добритѣ дѣла, за искрената любовь, за самоотверженото служение на цариградскитѣ блаженейши и светейши архиепископи отъ първитѣ вѣкове на християнството. За примѣръ можемъ да вземемъ за пастирското самоотвержено служение на цариградскитѣ архиепископи изъ живота на св. Иоанъ Златоустъ, цариградски архиепископъ, съ каква пастирска любовь той се е отнасялъ къмъ своето паство и съ каква искрена любовь сж препълнени неговитѣ пастирски поучения къмъ страдащото челоуѣчество. Такива истинни и самоотвержени пастири на цариградската църква, които се занимавали цариградския патриаршески престолъ въ първитѣ вѣкове на християнството, имало много.

„Но имамъ на тя мало, яко оставляеши женѣ Іезавели, глаголющей себе быти пророчицу, учити и льстити моя рабы, любодѣйствовати, и снѣсти жертву ідолскую“.
(Апокал., гл. II, ст. 20).